

Iva Mrvová

Duša väzňa / Problém so samovraždami je najmä u tých, ktorí sú vo väzení po prvýkrát

Foto: začiatok reportáže denníka Postoj: „Duša väzňa / Problém so samovraždami je najmä u tých, ktorí sú vo väzení po prvýkrát“.

„Je to tlak, človek je vo väzbe zavretý sám so svojimi myšlienkami,“ opisuje muž, ktorý 20 rokov pracoval v slovenskej väznici. Problém so samovraždami je najmä u tých, ktorí sú vo väzení po prvýkrát.

Foto: väznica Rýnovice ČR

Osem rokov pracoval vo výkone väzby, neskôr prešiel na oddelenie výkonu trestu. Michal Libant (42) pôsobil 20 rokov ako väzenský kapitán, dnes vedie najväčšie Slovensko - české väzenské spoločenstvo DISMAS. Aká je duša väzňa? Čo sa deje

so psychikou človeka, keď ho odsúdia? Ktorí väzni sú náchylnejší na samovraždu a ako jej možno predísť?

Spýtam sa to rovno na úvod. Aká je duša väzňa?

Povedal by som, že sú akési dva typy. Ten prvý je citlivejší. Sú to ľudia, ktorí sú vo väzbe prvýkrát. Spomínam si, ako som stretol na väzbe jedného prominentného väzňa, ktorý tuneloval podniky a spreneveril veľké majetky. Vonku to bol suverénny muž, vnútri, vo väzbe, bol však tichý, psychicky na dne. Pred vami zrazu sedí iný človek. Keď sa dostanete do výkonu väzby, vzniká enormný tlak. Ste izolovaný, zväčša sám či maximálne s jedným spoluväzňom, aby ste nikoho neovplyvňovali a aby nik neovplyvňoval vás.

Aký je ten druhý typ väzňov?

Tí sú náročnejší. Sú dominantní aj vo väzení. Majú bohatú minulosť a ani sa ňou netaja, zločin je pre nich štýl fungovania. Väčšina väzňov sú však normálni ľudia, ktorí dokážu rozoznávať hodnoty, akurát sa stalo, že sa v živote stratili, pochybili a snažia sa s tým vyrovnáť. Keď takého človeka vezmú do väzby, dostáva sa pod enormný tlak. Často chodí k psychológovi či na psychiatriu, medzitým prebieha súd, kde sa rozhoduje, či zostane vo väzení alebo ho prepustia. Proces sa predlžuje, čas ubieha a tlak pokračuje. Mnohí z väzňov začnú držať hladovku, aby na seba upúťali pozornosť, alebo si niečo vydobyli ako nedávno napríklad pani Jankovská. Je to istá forma vydierania, väzni ju volia pomerne často. Foto od Lukáša Roneca LCH: Michal Libant

Michal Libant
spoločenstvo Dismas

Čo sa deje so psychikou človeka, keď ho odsúdia?

Keď je už vo výkone trestu, časť tlaku z neho opadá, časť však pokračuje. Nevie, ako to prežívajú ženy, vždy som strážil mužské väzenie. Viete, odsúdený má vonku často deti, je živiteľom rodiny. Keď ho zavrú, o rodinu sa nemá kto postarať. Po čase sa mu rozpadá vzťah. Pol roka, možno rok žena vydrží, ak však dostane muž sedem či viac rokov, je to pre oboch, prirodzene, veľmi náročné.

V takej situácii zrejme každý odsúdený potrebuje nádej.

Iste. Väzni sú zavretí v cele väčšinu času dňa a celý ten čas premýšľajú, čo pokazili, ako inak mohli žiť. Mnohí v tom čase prichádzajú na to, aká veľká hodnota je rodina a oni ju rozbili. Sklamali svoje deti, manželku, mamu, brata. Mnohí chlapi svoje deti neraz bili, podvádzali svoju ženu. V tom tichu a samote im to často začne všetko dochádzať.

Čo to s človekom robí, čo sa s ním deje?

Je to ako jed, rozožiera vás to zvnútra. S človekom to pracuje, všetky tie myšlienky. Odsúdený nemôže jesť, spať. Neskôr tie pocity trochu otupuje čas, no v sebe to má stále a najmä sa to vždy otvorí, keď mu do väzenia napíše rodina, ktorá si niekedy nemá za čo nakúpiť potraviny, darčeky na Vianoce. Kde si ten muž znova uvedomí, že ho potrebujú a on tam nie je.

Kam tieto myšlienky odsúdeného vedú?

Ako väzenský pedagóg som čítal listy, ktoré odsúdeným prišli. Je to nariadenie, väzňom sa musí nahliadať do osobnej korešpondencie práve pre tieto prípady, keď mu napríklad vonku umrie niekto blízky, či sa s ním chce rozviesť manželka. V človeku dochádza k zlomu a vtedy často vzniká mimoriadna situácia, ktorá mnohých vedie k myšlienkam na samovraždu.

Je jednoduché vo väzbe či neskôr vo väzení spáchať samovraždu?

Úplne jednoduché to nie je, tie pokusy však pravidelne existujú. Či už ide o túžbu upútať na seba pozornosť, alebo reálne ukončiť svoj život. Deje sa to. Aj dnes sme toho, žiaľ, napokon svedkami v prípade pána Lučanského. Človek je vo väzbe zavretý sám so svojimi myšlienkami, so všetkým, čo v živote spravil.

Ako sa dá s tým pocitom pracovať? Ako tú beznádej pretvoriť?

K dispozícii sú na to pedagógovia, kňazi, lekári, psychológovia, psychiatri, ktorí väzňom pomáhajú tento stav riešiť. No niekedy ani to nestačí na vymanenie sa z tej náhlej prázdnoty, v ktorej sa ocitli. Roky som čítal psychologické profily odsúdených, to, aké mali životné situácie, čím všetkým si prešli. Vravnel som si, ja som predsa tu, s nimi, možno dokážem aj ja nejako prispieť, niekomu pomôcť, zmierniť utrpenie, v ktorom sa ocitol.

Ako?

Bolo to v roku 2015, keď som zavolať kamarátovi Braňovi Letkovi, aby prišiel do Leopoldova aj so svojou kapelou, a on hneď súhlasil. Keď začali hrať, bolo tam 48 chlapov, všetko vrahovia, násilníci. Kapelu si veľmi nevyšímali, bola prvá pieseň, druhá, no v tej hudbe boli aj žalmy. Čakal som, ako budú reagovať, sledoval som ich a videl, že tie tváre sa začali upokojuvať. Jeden z nich vonku zastrelil niekoľkých ľudí, no tu zrazu ticho sedel. Lakte mal na stehnách a rukami si zakrýval tvár. Vtedy som si uvedomil, že aj títo chlapi potrebujú nádej. Pochádzam z kresťanskej rodiny, viera v Boha mi vždy dávala hlboký zmysel. Premýšľal som, či cez ňu nedokážem niektorým z nich dodať to, čo im chýba, čo potrebujú.

Čo nasledovalo?

Šiel som za nadriadenými a povedal im, že by som chcel viesť čosi ako biblický krúžok. Niečo, čo mám rád, dáva mi zmysel a možno dá aj ostatným. Krúžky vo väzení pozostávajú väčšinou z 30 odsúdených. Vedenie Leopoldova mi dalo celoustavový krúžok, čo je reálny dosah cez 1000 chlapov.

Ako reagujú ľudia, ktorí niekoho zabili, znásilnili, keď si spolu sadnete a rozprávate sa o Bohu?

Viete, pre väzňa je najdôležitejšia dôvera v človeka, ktorý mu niečo hovorí. Tá dôvera sa buduje veľmi ťažko. Jeden

odsúdený muž chodieval na vystúpenia, ktoré pravidelne realizujeme skoro vo všetkých väzniciach na Slovensku a v Česku, no nikdy ma nepozdravil, ani na mňa nepozrel. Trvalo to asi tri roky.

Väzni nedôverujú ľuďom. Často skrátka funguje to klasické – podľa seba súdím teba. Zmenilo sa to až vtedy, keď po čase pochopil, že to, čo hovorím, skutočne aj žijem. Foto:

väznica Rýnovice ČR

Ako sa v človeku, ktorý nikomu nedôveruje, vytvára vzťah k Bohu?

Hoci iným nedôveruje, niečo sa v ňom mení. Prichádzal sám, nik ho netlačil. Pre iných bola zase najdôležitejšia otázka, koľko pedagóg dostáva, že robí takýto krúžok. 50, 100 eur? Pýtali sa ma. Nerozumejú, že to človek robí zadarmo, že niekto im chce dať šancu a venuje im svoj čas.

Ale to je dobrá otázka. Prečo to robíte?

Ako väzenský kapitán som dlhé roky sledoval, ako v sebe mnohí z nich držia nejaké zlyhanie, hriech či neodpustenie, ktorého sa nechcú vzdať a vnútorne ich ničí. No každý z nás už zlyhal. Oni, väzni, sa to však hanbia vyznať – pred sebou i pred niečím vyšším. Akokoľvek si to my ľudia nazveme.

Nie je práve väzenie prostredím, kde zlyhal istým spôsobom každý? Kde je to len ťažko tajomstvom?

Odsúdený sedí za jeden čin, no o ďalších desiatich, ktoré spáchal, sa okolo neho nevie. Pridávajú sa mu k tomu všetky tie spomienky, ako bil svoje deti, ubližoval najbližším. Druhá vec, ktorá im bráni sa vnútorne otvoriť, je prosto hanba riešiť vo väzení vieru v Boha. Chlapi, spoluväzni sa ho pobavene pýtajú – človeče, a ty zrazu chodíš do kostola? Pamätám sa na ten moment, keď kapela hrala prvýkrát a o pár dní za mnou prišiel jeden z väzňov a vraví mi: „Pán pedagóg, chlapi po tom koncerte preklínali tri hodiny vás a potom hodinu Boha.“

Takže ste ich v istom zmysle zaujali. Preklínanie je najčastejšia reakcia?

Reakcie sú najmä dve. Prvou je pohľad na veľkého chlapa, ktorý si utiera oči, hanbí sa a je mu to nepríjemné. Druhou reakciou sú zaťaté päste. Mnohí väzni majú nervy. Vidíte to na nich, snažia sa neukázať slabosť, byť pevní, no súčasne v nich Božie slovo pracuje. Bránia sa, nechcú byť za slabochov. To nie je príjemná pozícia, najmä nie vo väzenskom prostredí.

Ak to všetko človek drží v sebe, celý ten pocit viny či neodpustenie, nie je práve to, čo ho tlačí, čo je často príčinou, že sa niekto uchýli k samovražde?

Tých tvrdých chlapov ani nie. Tí sa v celách medzi sebou chvália, koľko mali žien, peňazí, čo tam vonku dokázali. Vo väzení si na tom budujú renomé a vedia na tom fungovať roky. Problém so samovraždami je skôr u ľudí, ktorí sú vo výkone trestu alebo výkone väzby po prvýkrát, a to najmä v momentoch, keď chlapovi príde list, že mu vážne ochorelo dieťa či ho opúšťa žena a on tam vonku nemôže byť, nemôže situáciu zvrátiť.

Prípadne mu príde „nášup“, čo znamená, že mu odhalili ďalšiu trestnú činnosť a dostane roky navyše. Vtedy sa začína problém a my ho musíme zachytiť. Voláme psychológa, psychiatra a začína sa proces, ktorý má rozhodnutie väzňa vzdať sa svojho života zastaviť, zvrátiť.

Ako ten proces prebieha?

Za odsúdeným prichádza v ten deň sociálny pracovník, psychológ, v náročnejších situáciách aj psychiater, poprípade ide k lekárovi a dostane lieky na upokojenie. Odsúdený sa následne sleduje, aby bol zmarený prípadný ďalší pokus o samovraždu. Poviem len toľko, že bežný človek nemá takúto pozornosť ako práve klienti vo väzniciach. Stáva sa, že túto starostlivosť niektorí aj zneužívajú, najčastejšie keď chcú „klepký“, teda lieky s podobnými vlastnosťami ako drogy. Viete, klient navštívi vonku na slobode lekára možno raz za dva roky. Vo väzení je to aj 70-krát, 30-krát sedí u psychológa, 10-krát navštívi sociálneho pracovníka a u zubára si nechá spraviť všetky zuby. Systém im to dovoľuje a ak im niekto odmietne, píše často sťažnosti, dávajú trestné oznámenia na doktorov a ďalších pracovníkov väzenia. Personál väznice to nemá vždy ľahké, to hovorím otvorene.

Čo robia väzni, keď sa rozhodnú pre samovraždu?

Režú sa, snažia sa obesiť či zjedia rôzne predmety. Raz jeden chlap vypil Fixinelu.

Čo tým najmä hovoria?

Hľadajú východisko z beznádeje, bezmocnosti. Možno nie vždy voči systému, ale najmä voči sebe. Voči tomu všetkému, čo urobili a kde skončili.

To však znamená, že čosi cítia, že po tom všetkom stále majú funkčné svedomie.

Majú, každý zdravý človek ho má. Mnohí ho len umlčali. Ten proces je postupný, pri prvom, ľahšom zločine, napríklad krádeži, mnohí ešte vinu cítia. Neskôr, keď činov pribúda a najmä sa zhoršujú, prehlbujú, keď dôjde aj k sexuálnemu násiliu či vražde, svedomie sa ozýva čoraz menej. Človek ho stíši, vypne, nechá obrásť betónom.

A vtedy chce počúvať o Bohu?

Pozval som do väzení viaceré kapely, bol tam aj rapper Ego, ktorého vystúpenie sa zmenilo na čosi ako svedectvo. Pred chlapmi hovoril o svojom vzťahu k Bohu. Videl som, poviem to s nadsadením, ako na tom betóne chlapov vznikali pukliny. Vtedy má odsúdený dve možnosti: buď použije hrubší betón a prosto to zaleje nanovo, alebo nechá všetko postupne popraskať, aby mohol nanovo počuť svedomie a Boha. Keď si vyberie to druhé, nie je to ľahké. Vtedy sa to celé začne, celé to uvedomovanie si previnení, ktoré učinil, všetko to ublíženie, ktoré napáchal iným. A začína sa pokánie a nová cesta v jeho živote.

Ten proces však zrejme nie je celkom ľahký.

Vôbec nie. Videl som aj to, ako boli chlapi často vo vnútornej zdore. Napríklad keď sa modlili, aby ich pustili skôr na „PP“, teda podmienené prepustenie. Je to tak, keď si má väzeň odsedieť 10 rokov, no dúfa, že po siedmich ho pustia. Modlí sa, verí, že sa to podarí, no nedôjde k tomu. Boh však nie je ako automat na kávu. Vtedy prichádza hnev, veľké sklamanie a obviňovanie Boha, prečo mu nepomohol. Odpoveď je zväčša ľahká, nebol si pripravený ísť ešte von, lebo by si mohol znova začať robiť to čo predtým.

Stalo sa, že vo väzení sa človek ustálil, modlil, no vyšiel von a tam zlyhal? Znova bol násilný?

Iste, stáva sa to. Osobne vnímam, že bol na ceste, no ten proces ešte plne neprebehol. Keď bol vonku, nebol dostatočne silný, aby to všetko ustál. Aby ustál sám seba, aby vonku prežil. Vravím im, chlapi, vy ste teraz ako vtáčik v klietke, no potom vás vypustia a budete mať možnosť mať čokoľvek. Drogy, ženy, alkohol. Budete proste pustení do džungle, kde je síce všetko, no nie všetko osoží. A to bude treba ustáť. Tam sa ukáže, kto bol pevný, kto prešiel celým tým procesom, kde odpustil okoliu i sebe. Kto ozaj stojí na skale.

„Občas sa sám seba pýtam, či si niekto uvedomuje, že práve viera môže byť kľúčom k náprave týchto ľudí, k ich ukotveniu.“

Koľki zlyhajú a sú zavretí znova?

Existuje až 70-percentná pravdepodobnosť, že sa prepustení znovu vrátia do väzenia, z 10 prepustených opäť zavrú siedmich. Tu musím povedať, že chlapi, ktorí sa pridali k spoločenstvu Dismas, sa po prepustení na slobodu späť do väzenia dosiaľ nevrátili. Dnes ich je vonku už viac ako sto. Vtedy sa občas sám seba pýtam, či si niekto uvedomuje, že práve viera môže byť kľúčom k náprave týchto ľudí, k ich ukotveniu. Iste, možno to nie je pre všetkých. No ako naše

babičky spomínali: „Učia v chráme niečo zle?“ *Foto: Zbor väzenskej a justičnej stráže - väzba Prešov*

Mnoho väzňov však hovorí, že sú odsúdení nespravodlivo. Ako dokážu odpustiť sebe aj okoliu, keď si nepripúšťajú vinu?

Je pravda, že mnohí ľudia vo väzení cítia krivdu veľmi silne. Iste, sú aj takí, ktorí nie sú odsúdení férov, no to sú výnimky. Ak si človek nechce uvedomiť vlastnú chybu, zlyhanie, nedochádza k pokániu. Stále v sebe nosí ten jed. Nechce ho vyliat. Keď to však prijme, ten fakt, že ublížil a vnútorne prosí o odpustenie a sám chce odpustiť, vtedy môže dôjsť k uzdraveniu. K momentu, kde už nemyslí na smrť, ale na život iný ako doteraz.

Zdroj: <https://www.postoj.sk/69259/problem-so-samovrazdami-je-najmae-u-tych-ktori-su-vo-vaezeni-po-prvykrat>

K tomuto článku len dodám, že ako ste si určite všimli, tak redaktorka upravila texty a snažila sa ich spraviť svetskými, pričom upravila napr. „člen za múrmi väznice“ zmenila na „väzeň“. Také slovo ani nepoužívam, ale pre tých ľudí, ktorým to bolo určené, tak si myslím, že sa viacerí zamysleli nad týmito riadkami. Povedal by som to tak. Človek, ak chodí napr. do kostola len dvakrát do roka, tak si myslí, že on je na tom najlepšie a všetci ostatní nad sú fanatici. A to v podstate platí u každého, koho stretnete, lebo každý si väčšinou myslí, že je na tom najlepšie. Hovorím z vlastnej skúsenosti. Preto, ak to má pritiahnúť takýchto ľudí k Bohu, ktorí práve čítajú tento denník, tak hovorím len

chvála Pánovi. Flp1,18

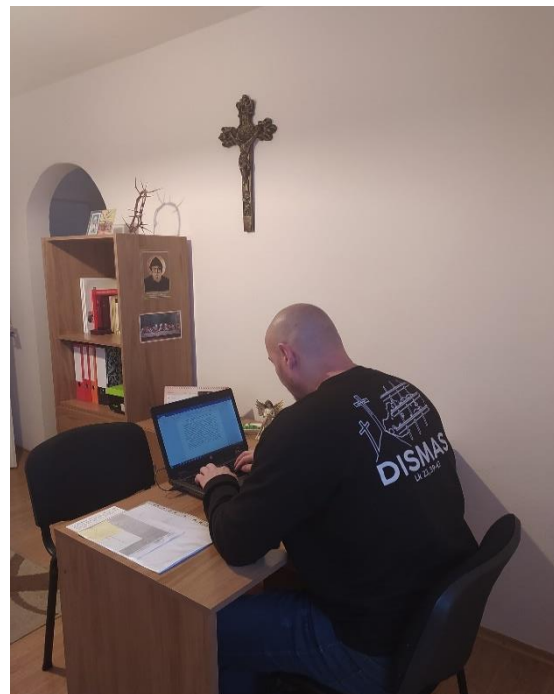
Foto: časť listu z Ilavskej väznice, kde sa píše: „Na poslednej strane NL č. 47 ma prekvapil obsah správy za nadpisom Darček. Ohľadne troch darcov M.SÝKORU, J.ŠÍŠKU a J.BLANU. Je to podľa Písma, že strom poznať po ovoci. /Mt 7,16 -20/“ a pokračovanie listu: „Je to svedectvo, že nielen slovom

Na poslednej strane NL č.47 ma prekvapil obsah správy za nadpisom Darček. Ohľadne troch darcov M.SÝKORU, J.ŠÍŠKU a J.BLANU. Je to podľa Písma, že strom poznať po ovoci. 😊 (Mt 7,16-20).

vyznávajú svoju vieru v Krista, ale svoju vieru potvrdzujú aj skutkami, bez slov. /Jak 2,17/ A som rád, že si, br. Michal, zverejnil túto správu, aby všetci - aj pochybovači - vedeli, že skutočne existujú obrátení bývalí väzni, ktorí sú veriaci aj po výkone trestu a priznávajú sa k Bohu a túto svoju vieru dokazujú aj skutkom! Amen!“

Svedectvo **Maroša Sýkoru**: „PBJK, milí bratia a sestry, prajem vám všetkým požehnaný Nový rok 2021, veľa zdravia, pokoja, lásky a Božieho požehnania vám a vašim rodinám. Hneď takto na úvod vám prinášam svedectvo z júla minulého roka o tom, ako Boh konal počas tohto úžasného dňa na mojej ceste do BA, za účelom zdravotného vyšetrenia. Okrem mojej služby na fare v HC, pomáham aj jednej staršej pani, ktorá je už od mlada odkázaná na vozík. Chodievam s ňou na rôzne vyšetrenia po lekároch. V tento spomínaný deň bolo naplánované vyšetrenie na onkologickom oddelení v Bratislave. Ako dobre vieme, takéto vyšetrenia si vyžadujú okrem iného aj čas a trpezlivosť, nakoľko je to na celý deň. Všetko sa to začalo už ráno, ako som sa obliekal. Niečo ma priviedlo k stolu v obývačke s tým, aby som si dal do vrecka ruženec sv. Šarbela. Vôbec som nechápal, prečo to mám urobiť, tak som konal podľa svedomia. Po tom, ako sme nastúpili do auta, sme sa pomodlili za bezpečnú a Pánom požehnanú cestu. Počas cesty ma pani informovala, aby som počítal s tým, že budem musieť hľadať miesto na parkovanie a že v čakárni bude veľa ľudí, čo mi neprekážalo, lebo som bol na tento deň pripravený. Po príchode som zaparkoval auto na miesto blízko nemocnice, aby som sa rozhlíadal po voľnom mieste, nakoľko aj miesto pre vodičkara bolo obsadené. V tom, ako som vystúpil z auta, ma oslovil neznámy muž s tým, že či idem do nemocnice, pretože on odchádzal a prenechával mi nielen svoje miesto na parkovanie, ale aj zaplatené miesto; a to až do 13:16 hod. Vtedy bolo ešte len cca 9:30 hod. Po príchode do nemocnice som vyhľadal toaletu pre pani. Ako som tak na ňu čakal, zazrel som na chodbe mladý pár ľudí, ktorí stáli pri ležadle, na ktorom bola staršia pani. Bola v bolestiach a nepravidelných krčoch. Chcel som bližšie pristúpiť, avšak po pár krokoch som sa zastavil. Niečo mi bránilo ísť bližšie. Najprv som sa dotkol vrecka na nohaviciach, kde bol uschovaný spomínaný ruženec, no aj napriek tomu sa mi nedalo ísť bližšie. Až potom ako pani vyšla zo záchoda, som pochopil. Ruženec kvôli pani na ležadle a mal som tam ísť s pani, s ktorou som tam bol. Tak sme podišli a spýtali sa páru, či sa môžeme pomodliť

za pani. Slečna súhlasila, avšak pán sa postavil chrbtom a dal najavo nesúhlas. Tak som ustúpil, posadil sa na stoličku a začali sa modliť. Pamätám sa, ako mi pán ešte povedal, že aj on je veriaci. Nereagoval som a modlili sme sa ďalej. Po skončení som daroval ruženec slečne a požiadal pána, či môžem požehnať ležiacej pani. Na moje prekvapenie ustúpil, a tak som mohol vykonať Pánovu vôľu. Potom sme sa presunuli na vrchné poschodie, kde malo prísť k vyšetreniu. Po príchode sme zistili že sa v čakárni nikto nenachádza. Pán doktor nebol práve prítomný, avšak bol privolaný a pani vyšetřil. Následne sme sa šli objednať na ďalšie vyšetřenie a Pán dal tak, že sme boli ihneď prijatí a vyšetření, s čím sme vôbec nepočítali. Z nemocnice sme odišli o 12:50 hod., takže aj parkovné miesto nám ešte stále platilo. Domov sme prišli niečo po 13:00 hod.. Záverom by som rád podotkol, že celý deň bol v rukách Pána. A nielen tento deň je v jeho rukách, ale každý jeden a nech robíme alebo sa nachádzame kdekôľvek. Každý deň sa deje jeho vôľa. Je iba na nás, ako hlboko do svojich srdc ho dokážeme prijať a kráčať s ním. Požehnaný čas a chvála Pánovi. Vždy, keď vstávam, blízko si, keď si liham, blízko si, aj keď ťa nevidím. V každom čase verný si, aj keď som sám, verný si, aj keď ťa necítim.“ Mgr. Maroš Sýkora (vid' foto)

Ako som ráno čítal **Katechizmus** KC a modlil sa, v tichu som vnímal, ako sa moderná vec môže použiť na ohlasovanie, nakoľko vaše deti, nedokážu možno pochopiť rôzne podobenstvá. Tak práve možno tento príklad aj vám pomôže pri ohlasovaní deťom alebo mládeži, ktorí žijú už v úplne inom svete. „V to ráno som čítal o duši, tele a o Duchu Svätom. Uvedomil som si, že telo je ako hardvér, ako skrinka počítača: grafická karta, základná doska a všetky tieto súčasti. Naša duša je vlastne softvér (bez ktorého sa počítač ani nespustí). To je to, čo nevidíme, čo je ukryté v počítači. Tam je nainštalovaný Windows, Word, Excel a rôzne aplikácie, ktoré nám vylepšujú počítač, aby bol výkonnejší. Duch Svätý, ktorý vlastne našu dušu oživuje, aby mala večný život, je špeciálny nebeský softvér, na ktorý sa musíme napojiť cez kábel. A práve tento nebeský kábel môžeme pripojiť, ale musíme na to dať dobrovoľný súhlas a akceptovať podmienky zdieľania, napr. že mu dáme prístup k všetkým zložkám a dovoľíme mu, aby ich opravil, niektoré aplikácie vyhodil a niektoré, práve naopak, nainštaloval, teda mu musíme dôverovať. V tomto vylepšenom upgradovanom nebeskom softvéri robím úplne všetko, tak aj s Kristom robím všetko. Zväčša to vyzerá rovnako, ale nie je to také isté. Lebo počítač má nejakú životnosť. Ak sa pokazí, odíde, tak s ním zanikne aj softvér, ktorý je v ňom, akoby bol už zničený. To sa stane aj s našim telom. Ale ak si pripojený nebeským káblom (na Krista), prenesie ťa to do najdokonalejšieho, nepredstaviteľného, najlepšieho „počítača“, kde budeš navždy slobodný. Budeš tam mať k dispozícii také množstvo neuveriteľných aplikácií, že si ani netušil, že také vôbec sú. (1Kor 2,9) Niektoré budú však závisieť od toho, či si už na zemi myslel, pracoval, spolupracoval a pomáhal nebeskému softvéru. Napr. či si zdieľal dáta s inými (na dobré), či si pomáhal, vyučoval iné počítače, či si im ukazoval možnosť, že aj oni majú zabudovaný vstup na pripojenie Božieho - nebeského kábla, a že aj keď náš počítač zlyhá a už sa nebude dať opraviť, tak môžeme zachrániť všetky údaje. Vo svete to znamená, že milujeme bližného, pomáhame mu, vyučujeme, ukazujeme svojim životom, že v nás prebýva Duch Svätý. (Jn 14,23)

Viete, ako vyzerá ten nebeský softvér? Základ je Sv. písmo. A ako si si všimol, začali sme s evanjeliom, nakoľko to je základ, ktorý sa musíme nielen naučiť (nainštalovať), ale ho aj reálne využívať. Každá aplikácia, ktorú spúšťame cez nebeský softvér, sa nám neukladá do nášho počítača (harddisku), ale do nebeského harddisku, kde sa všetko ukladá a odtiaľ to nikto nevymaže (neukradne). Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich mol' a hrdza ničie a kde sa zlodeji dobývajú a kradnú. V nebi si zhromažďujte poklady; tam ich neničí ani mol' ani hrdza a tam sa zlodeji nedobývajú a nekradnú. Mt 9,19-20. Samozrejme, ak tam uložíme nejaký vírus (hriech), ktorý nám ničie a požiera zvnútra našu prácu - službu, odmeny, tak môžeme „Správcu“ požiadať, úprimne a v pokore, o odstránenie, ale tiež mu máme povedať, odkiaľ je ten súbor, ten vírus, ...kde som klikol, keď som ho dostal... a tiež treba úprimne povedať, že tam už viac nepôjdem, lebo ten vírus tam je stále. Samozrejme, že Boh vie presne, kde si ho zobral, ale treba žiť v pravde. Vírus môže byť aj deštruktívny a ten nám preruší spojenie s našim počítačom a nebeským počítačom. Tento ťažký, smrteľný hriech (ďalej len „TSH“) je dobrovoľný, vedomý a vo vážnej veci (zdroj:wikipedia.org). V duchovnom svete to znamená, že stratíš milosť posväcujúcu a tým strácaš celý prístup k nebeskému počítaču a v prípade, že počítač zhasne, tak sa viac nedokážeš presunúť do nebeského počítača a budeš vyhodенý von ako nepoužitelný, opotrebovaný. A neúčinného sluhu vyhodte von do tmy; tam bude plač a škripanie zubami. Mt 25,30. A všetko to dobré a všetku tú prácu, ktorú si vytvoril počas toho napojenia, si stratil, zahodil a zriekol sa toho, kvôli jedinému kliknutiu (Kto by totiž zachoval celý zákon, ale prestúpil by ho v jednom prikázaní, previnil by sa proti všetkým. Jak 2,10).“

Svedectvo - kalendár: Na začiatku decembra som vnímal jeden projekt, ktorý by som chcel spraviť. Tento projekt bol vytvoriť kalendár Dismasu. Mal som v pláne spraviť ho ako kartu Dismas, z jednej strany obrázok a z druhej strany kalendár na rok 2021. Ako som na tom začal pracovať, jasne som dostal od Ocka, že mám robiť len tie projekty, čo sú

od Neho! Trošku som to nečakal, ale vedel som, že to bolo presne myslené na kalendár Dismasu, ale samozrejme som to v pokore prijal a vedel, že Ocko má vždy pravdu. Tak som to hneď pustil z hlavy a ani som sa nepýtal prečo. O dva týždne neskôr som dostal list k Vianociam z Hospicu od Milosrdných sestier. Bol tam skladací kalendár na rok 2021. Obzrel som si ho a hovorím si, že je to super nápad, jednoduché, praktické a za prijateľnú cenu. Potom som sa modlil a mal som myšlienku, že ten kalendár by bol dobrý na „bufetku“ - teda tvoj stolík. A predstavte si, že som dostal „Áno“. Áno od Ocka, chvála ti, Pane, aký si dobrý. Hneď som si uvedomil, aké presné načasovanie Ocko zvolil, že nápad bol dobrý, ale nespĺnil by ani zďaleka takú evanjelizačnú službu, ako spraví teraz, keď bude vidieť a bude na očiach nielen spolubývajúcim odsúdeným, ale aj všetkým referentom, ktorí tam slúžia, pedagógom, ochranárom, ktorí tam robia technické prehliadky ako aj údržbárom, ktorí pôjdu určite raz za čas niečo opraviť. Čo povedať ... hlavne ponaučenie, aj keď máme krásny projekt alebo myšlienky, napr. na PP, alebo rodinné (že chcem niečo povedať napr. manželke), tak skúsme sa spýtať Pána, ako a kedy to spravíť. Ver mi, že dostaneš odpoveď, či už keď si otvoríš náhodne Sv. písmo, alebo budeš počuť odpoveď od nejakého brata/sestry počas vychádzky, alebo v tichosti pri modlitbe. Len sa vyzbrojme trpezlivosťou a pokorou. To sú zbrane, ktoré zväčša neviem dobre používať a musím sa to učiť, lebo bez týchto čností sa neposuniem bližšie k Ockovi a oveľa menej spravím pri budovaní Božieho kráľovstva, ako keď naplno využívam práve trpezlivosť, pokoru a lásku k druhým uprednostním pred mojím pohodlím. Spomenul som pohodlie a na odstránenie tejto neresti zas potrebujeme horlivosť. Tak, Pane Ježišu Kriste, modlím sa za môjho brata, aby získal všetky tieto prednosti a bol horlivý v tvojom pláne, ktorý si mal pre neho pripravený od začiatku sveta.

Teraz by som ti priniesol reálne svedectvo: Foto: od **zdravotnej sestry**, ktorá uverejnila tento status na Facebooku.

Martina Slobodova
v piatok

Dost' bolo negatívnych vecí na Facebooku! Som sestra z covid oddelenia v Prešove a chcem napísať jedno krásne svedectvo. Dnes nastúpilo 15 kňazov z našej diecézy na Dobrovoľnícku službu do nemocnice. Neviete si predstaviť čo to znamená pre našich pre starších pacientov a tiež pre nás personál. Je to obrovské svedectvo viery. Že aj žijú slová sv. Otca Františka a prišli aby dali vodu smednému pomohli únavnému a zomierajúcemu Bohu Vďaka za nich a klobúk dole. 🙏🙏🙏🌹🌹🌹

Od pondelka nastúpilo do nemocnice v Košiciach 24 kňazov, ktorí budú pomáhať zdravotníkom v rámci dobrovoľníckej služby. „Budú slúžiť počas pandémie na COVID aj neCOVID zónach,“ potvrdila hovorkyňa Univerzitnej nemocnice L. Pasteura v Košiciach Monika Krišková. Foto: kňaz už priamo v nemocnici v Košiciach. Nie je to úžasné to je ovocie Ducha svätého.

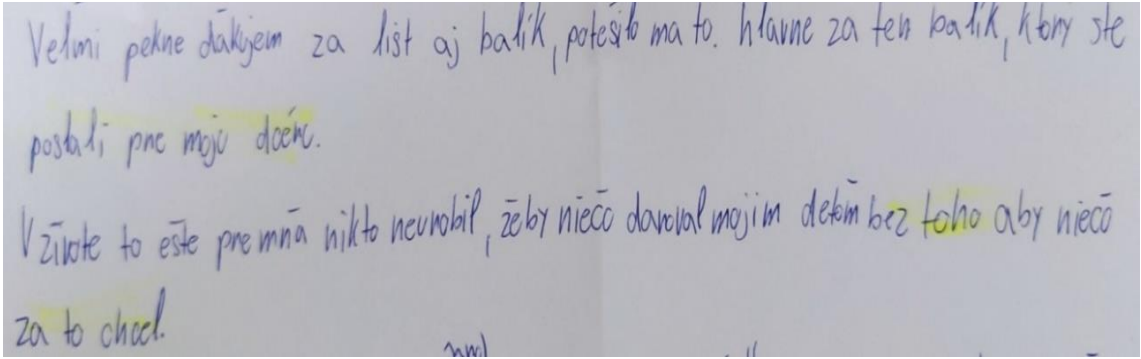
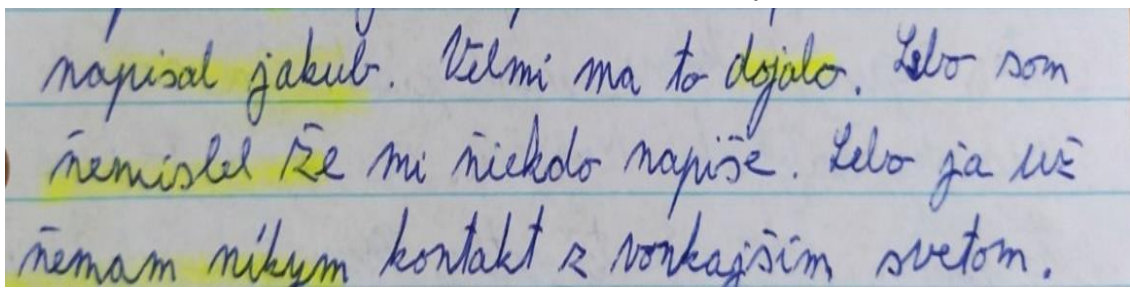

Foto: časť listu od Ivana zo Sabinova, v ktorom píše, že ho veľmi potešilo, keď sme poslali Anjelsky darček jeho dcére a čo ma prekvapilo, boli slová: „V živote to ešte pre mňa nikto neurobil, že by niečo daroval mojim deťom bez toho, aby niečo za to chcel.“

Foto: časť listu od Ladislava z doživotných trestov, v ktorom veľmi pekne ďakuje Anjeličkovi za list a došlo ho najmä to, že nečakal, že mu niekto napíše, lebo už vonku nie je nikto, kto by o neho prejavil záujem.

Misia I: niektorí sa ma pýtali, že by si radi dopisovali aj v rámci väznic SK alebo aj s „klukama“ z Českej republiky. Takže, kto bude mať záujem, tak mi napíšte do listu.

Sobota (dňa)	Predkladaný úmysel za spol. Dismas. Samozrejme, že sa vždy modlíme aj za teba aj tvoju rodinu!
30.1.2021	za vyslobodenie trpiacich duší z očistca, ktoré sú tam uväznené, aby si ich Pán vzal ku sebe do nebeskej slávy, za Kosíkových
6.2.2021	za všetkých odsúdených a obvinených, ku ktorým nás Ocko pošle, aby už teraz pripravili ich srdcia a za srdcia ochotné slúžiť pre Dismas
13.2.2021	za odvrátenie pandémie korony, posilu pre zdravotníkov, trpezlivosť a dar viery pre chorých, za skoré víťazstvo Nepoškvrneného srdca Panny Márie

